

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Punctum XV. Quo consilio hæc nouitas de bicipiti Ecclesiæ corpore
excogitara videatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

P V N C T V M X V.

Quo consilio hac nouitas de bicipiti Ecclesie corpore,
excogitata videatur.

I **D**IFFICILE est de humana mente
pronuntiare. Est enim profundum,
quod liquidò peruadi à solo Deo po-
test, iuxta illud; *Prauum* (inaccessum,
atque imperuium) *est cor hominis, & in-
scrutabile; quis cognoscet illud? Ego Do-
minus scrutans corda.* Itaque operosum est, definire, quid
re ipsa spectarit faber huius nouitatis de bicipiti Ecclesia.

Re ipsa dico, quia verbo tenus obtendit se spectasse
augmentum maiestatis Romanæ Ecclesiæ, ex vtroque
illo Episcopo, atque Pontifice. Quamuis enim S. Petrus
magnus omnino fuerit Apostolus, & gloriosissimum sit
Ecclesiæ Romanæ, cum habuisse Pontificem, cuius au-
thoritati omnes deinde Pontifices succedant: tamen
tanta est vndecunque S. Pauli eminentia, vt non exiguo
emercandum pretio videatur, eum quoque habuisse
Pontificem, cuius item autoritas, ad cōsequentes Pon-
tifices transfundatur, & hoc etiam stimulo ad omnem
sanctimoniam vrgeantur, memores in quanti Præsulis
throno sedeant. Quantus enim reuera est S. Paulus?
[Siue quid egregium (inquit Chrysostomus ^a) edidere
Propheta, siue Patriarchæ, siue iusti, siue Apostoli, siue
Martyres, hæc simul omnia complexus Paulus; tanta
excellencia possidet, quanta illorum quicquid virtutis
vbique fuit, nullus profectò possederat. Quando igitur
quæcumque in hominibus bona fuere, sola vnus anima
complectitur; & cum excessione quidem non hominum
modò, sed Angelorum quoque, omnia complectitur,

^a *hóm. de vir-
tut. & vit.*

Cc 2 quo-

a homil. 15. in
ad Roman.

b ibid. homil.

16.

c homil. 13. in
1. Cor.

d homil. 32. in
ad Roman.

quonam pacto verbis tantarum laudum cumulum ad-
æquare poterimus?] Alibi ^a, ne Pauli quidem soleis di-
gnos pronuntiat, seipsum, sibiq. consimiles; quos etiam
statuit indignos, vel ipsum Pauli nomen audire. Vnum
eius vnguem, totius orbis terrarum imperio potio-
rem, ac eligibilem dixit, alio loco ^c. Fulgura ex eius mi-
cantia ore, per quod Christus locutus est, in cuius lin-
gua Deus sedit, scitè describit alio loco ^d, homo laudum
S. Pauli nunquam satur. Tantis cum fuerit S. Paulus,
non potest tenue decus videri, ei succedere, & eandem
authoritatem qua ille diuinitus in vniuersam Ecclesiam
instructus est, ad se transfusam possidere.

2 Hoc igitur tantum decus, Pontificibus Romanæ
Ecclesiæ conciliaturus author cum quo agimus, in id in-
eubuit, vt salua S. Petri prærogatiua, quam Scripturæ,
& Concilia, ac Patres clamant, consors ei Pontificiæ di-
gnitatis adiungeretur S. Paulus; ideoque libro suo titu-
lum fecit, *De magnitudine Romanæ Ecclesiæ, ex successio-
ne ad utrumque simul Apostolorum Principem, Petrum &
Paulum*. Prætereà hoc pacto Romana Ecclesia fit lapis
angularis in quem & Iudæi, & Gentes concurrunt, &
vniuntur; quia S. Petrus fuit Pastor circumcissionis, &
S. Paulus Gentium: sicque Romanus Pontifex vtrique
succedendo, duos illos pariter in vno se, velut angulari
lapide connectit. Item hoc modo consulitur stabilitati
Pontificatus Romani: quia posito, quod S. Petrus Ro-
mæ non fuerit, hæret Pontificatus Romano Pontifici
per S. Paulum, de quo non ambigitur, quin Romæ fue-
rit, cum id apertè prodat Lucas. Denique hoc modo,
docetur Pontifex, nihil sibi esse suscipiendum, aut decer-
nendum, nisi communicato cum Coëpiscopis consilio,
sicut SS. Petrus & Paulus collato studio & communi-
cua, in rectionem Ecclesiæ, & propagationem fidei incu-
buerunt. Hos fructus spondet Aduersariis ex noua do-
ctrina

trina de bicipiti Ecclesia, & S. Paulo eius capite cum S. Petro.

3 Quid dicam? Dauus sum non Oedipus. Boni tamen, & naris haud obesa coniectores, aiunt verendum esse, ne Romana Ecclesia, huic in speciem erga se adeo benefico scriptori dicat; Timeo Danaos, & dona ferentes. Veritura videtur, ne hoc sit beneficium piscatorum, quo tantulae escae obiectu, captatur piscis, vt Philo^a de hamatis beneficijs loquens, dixit. Quid si enim haec D. Petri depressio, per partitionem potestatis eius, & socij adiunctionem, eo denique pertingat, vt plena Pontificiae dignitatis possessio sic in plures dispescatur, vt penes omnes sit eius portio, penes nullum integritas? Quod enim salua esse dicitur S. Petri praerogatiua, adiuncto licet S. Paulo. Pontificiae dignitatis socio, spermologia est manifesta. Neque enim potest eius praerogatiua perstare, qui adiuncto consorte, ac aequaliter particeps dignitatis, definit esse solus, ac pleno iure Pontifex, ita vt ipso aliquid in commune bonum praescribente, alius possit ei obstrepere, & consensu negato disturbare eius consilia. Itaque satis superque ex solius S. Petri primi Pontificis dignitate, splendet Ecclesia Romana: neque vt magna vsquequaque sit, hunc nouitium falsae magnitudinis titulum tenetur admittere. Eoque vno Pontificij S. Petri titulo haecenus honestata, ad eam pertigit dignitatem & magnitudinem, vt summam profanae magnitudinis Romanae sublimitatem, non exaequarit modo, sed etiam longo interuallo superarit, quod Thomas Stapletonius iusto opere est executus.

4 Mirum verò est, quomodo Aduersarius Pontifici, & Romanae Ecclesiae tantoperè (vt putat) commodans, frontem non exporrexerit, & aperte non propalarit quis esset; qui tam sancta, tam salubria, tam necessaria suggereret: quod illi & gloriosum, & ad iustam compensa-
tio-

^a lib. de plan-
tat. Noe.

tionem opportunum esse potuisset. Nunc ei occini potest illud Claudiani Mamerti ad Anonymum cum quo agit. [Mihi primum quærere cordi est, quidnam rationis extiterit, ut tantas initurus causas, de tamque sublimibus loquuturus, sciri vitauerit. Si bene conscius disputas, cur nomen occultas? Si agnosci metuis, cur opus prodis? Nec dicam cur ita scribis. An maiorum forsitan super hoc exempla Sectaris? Sed video Prophetas, Euangelistas, Apostolos, post etiam authenticorum plurimos tractatores, sua proprijs voluminibus nomina, prænotasse. Alios etiam operum suorum in proprijs vocabulis inchoasse principia, ut est illud, *Petrus Apostolus Iesu Christi*: Et Paulus, nec non alij, atque alij fundatores Ecclesiæ, atque eruditores, &c. Enim verò quod isthic pagina propalatur, eius denique author occultatur, euidens facit indicium, eundem scilicet à quo sit composita, fuisse damnatum. Nemo enim studet occuli, nisi qui formidat agnosci. Ego tamen fatis miror, cur in eodem vitandæ noxæ non fuerit studium, in quo suppressi nominis potuit esse iudicium.]

5 Hoc ipsum, Aduersario cum quo ago, obijci potest, ac etiam multo fortiori ratione. Nam tametsi suppetere possunt variæ causæ, ex quibus interdum fas sit celare authoris nomen, qua de re plenè in Tractatione de iusta confixione librorum^a: tamen nulla videtur suppetere posse idonea causa celandi nomen suum, quando Pontifex in re ad fidem Catholicam attinente aditur: ut factum est ab Aduersario, qui Epistolam de hoc argumento ad ipsummet Pontificem direxit. Certissima enim est Ascetarum omnium doctrina, nihil esse celandum, & recessus omnes pandendos esse, quando agitur cum superiore, de rebus spectantibus ad animæ salutem & perfectionem. Videndi S. Basilius^b, Dorotheus^c, & varijs locis Cassianus^d, ac S. Benedictus^e, & Ri.

^a part. I. ero-
tem. 19.

^b ad q. 228.
227. & 220;
breuium; & in
fine homilia in
Laticis.

& Richardus Victorinus ^a. At quis superioris nomen in Dei Ecclesia iustius, & fundatiore titulo obtinet quam Pontifex? Itaque non fuit agendum in obscuro, & captatis latebris: quòd faciunt cum Confessarijs, quos non puduit pudenda admittere, pudet autem Conscientiæ arbitro diuinitus constituto explicare. Præsentiens haud dubiè Aduersarius falsi dogmatis damnationem, præcauit infamiam: in eo utcumque culpam minuens, quod verecundiùs peccare videri potest, qui latere peccando desiderat, ut differit S. Bernardus ^b.

6 Ut ut verò sit de causa suppressi ab Aduersario nominis proprii, non sunt dandæ aures fucatis eius sermonibus, quibus suum pro Ecclesia studium, & pro Pontificia dignitate augenda, atque firmanda sollicitudinem ostentat. Enimuerò solemne est intentis in alicuius exitium maleficis, bona in speciem ostentare. Hoc artificium à Dæmone oceptum, imitantur omnes, qui sunt ex parte illius. [Nemo (inquit Tertullianus ^c) venenum temperat felle & elleboro, sed conditis pulmentis & benè saporatis, & plurimum dulcibus, id mali iniicit. Ita & Diabolus, lethale quo conficit, rebus Deo gratissimis & acceptissimis imbuit. [Cassianus ^d id esse ait, quod Sapiens iuxta 70. admonuit: *Malignus nocet cum miscuerit se iusto*: id est, boni obiectu ac colore. Faustus quoque concinnè. [Diabolus calliditate veteris artificis, ac multiformis ingenij condit blandimenta peccandi. Sic etiam malefici facere solent, qui mortiferos herbarum temperant succos, in condito, aut aliquo dulci poculo nescientibus propinaturi, gustum mentita suauitate cooperiunt, virus amaritudinis obscurant fraude dulcedinis. Prouocat primus odor poculi, sed præfocat inclusus sapor veneni. Mel est, quod ascendit in labia; fel est, quod descendit in viscera.]

7 Haud dissimiliter se gerunt omnes erronei: Omnes
in-

^c doct. 9.
^d lib. 4. cap. 9.
^e 37. coll. 2.
^f c. 2. 10. & 11.
^g cap. 4. reg. &
grad. 5. humil.
^h annot. ult. in
psal. 113.

^b epist. 126.

^c lib. de spectat.
cap. 16.

^d coll. 1. c. 20.

^e l. 1. de grat.
& ub. arb. c. 2.

inquam Satanae administri, ab ipso subornati, vt S. Cyprianus initio libri de vnitae Ecclesiae admonuit: dices, hoc esse, abstractis à tenebris, alias rursus tenebras of- fundere, ita vt, qui decipi non potuerunt detenti in er- rorum manifestorum cæcitate, circumscribantur & de- cipiantur noui itineris errore. Blandiloquio tentant im- ponere; id quod præter Cyprianum Ignatius Theopho- rus egregiè obseruauit, præmuniens Trallianos aduer- sùs apparentem speciem pietatis. [Sunt enim (inquit) nonnulli vaniloqui & seductores, non Christiani, sed Christempori: idest Christi lucriones, quique ex nomine Christi questum faciunt, fraude circumferentes illius no- men, & adulterantes verbum Euangelij & erroris vene- num allinientes dulcibus alloquijs, velut mulso aconi- tum miscentes, vt suauissimo sapore deceptus gustandi- sensus, incautè mortem hauriat. Monet quidam vete- rum; Nemo bonum dixerit, qui bonum malo admiscet. Loquuntur namque Christum, non vt Christum annun- tiant, sed vt Christum damnent & reiiciant.] Calum- niatos Manichæos narrationem de stella Magis præuia, causatos Christi inhonorationem inde sequentem, quasi subijciatur stellis ac fato Astrologico Deus infans, testa- tur D. Augustinus^a. Agunt scilicet, qui eiusmodi sunt, iuxta S. Gregorium^b, inimicos & Defensores; inde ho- stes diuini honoris, vnde eum promouere, aut tueri se simulant. Prætexunt Sectarij hostiæ figuratæ, honorem Dei: ne scilicet Christus si verè speciebus subijceretur, vilesceret. Marcion humani partus dedecora prætexens, Virginis conceptum & partum euertebat, ne Christi ho- nori officeret. Similiter ergo in hoc negotio, oppassa sunt tectoria celandæ mysterij Cabalistici iniquitati. Obten- ditur magnitudo auctior Romanæ Ecclesiae, & stabilitio Põtificiæ in ea dignitatis, aliaq. superiùs tacta, quæ reuera vani sùt prætextus, vt faciliè erit ijs decurrèdis mōstrare.

8 Et

^a *De diuina Euan-
gelij cap. 5.
b* *lib. XI. mor.
cap. 16.*

8 Et inanitas quidem primi prætextus propositi, au-
 genda scilicet maiestatis Romanæ Ecclesiæ, deprehen-
 detur ex dicendis de vera inuehenda nouitatis huius
 causa. Qui verò insuper allegabatur Pontificum stimu-
 lus ad omnem sanctimoniam, ex successione tam sancti
 tamque perfecti decessoris, vix caret aliqua erga S. Pe-
 trū iniuria, quasi nō esset in S. Petri virtutibus, satis viriū
 ad stimulandos successores, vt omnes perfecti Antistitis
 partes expleant, sicut ille reuera expleuit; cum tamen
 de S. Petri eminentissima sanctitate, constare debeat,
 freudentibus licet Magdeburgensibus, qui eius pecca-
 ta adeò anxie & calumniosè annumerarunt: tametsi
 quantauis essent eius peccata, possent per charitatem,
 quæ in eo præcelluit, operiri: Scitè de ea S. Petri gem-
 ma, Theodoretus^a: & benè etiam S. Chrysostomus^b,
 cū de eius simulatione in causa legaliū differit. Breuiter
 alio loco^c [Petrus Apostolici Chori primas, os discipulo-
 rum, columen Ecclesiæ, firmamentū fidei, confessionis
 fundamentum, Piscator orbis terrarum, ille qui genus
 nostrum è profundo erroris ad cælum extraxit, qui vbi-
 que feruet plenus libertate, imo verò Charitate.] Sed
 demus, exemplum S. Pauli conferre plurimum posse, ad
 stimulandos & in omne opus bonum vrgendos Pontifi-
 ces. Quis vorat in hoc quoque Pontificiarum virtutū
 speculum spectare S. Petri successores? Præsertim cum,
 etiam si S. Paulo in Pontificia potestate non succedant,
 habeant tamen eū pro confundatore Romanæ Ecclesiæ
 particularis & martyre Romano: quod si vel omnes alij
 tituli deessent, ad eū pro Sancto patrio habendū suffi-
 ceret; cum Martyris patria locus sit passionis, quia ibi
 cælo nascitur. vt habet in S. Theodori laudatione Nyf-
 senus. Accedit quod S. Paulus, omnibus planè Episco-
 pis propositus est in exemplū; tanto flagrauit æstu boni
 animarum, & promouendæ diuinæ gloriæ. Et idcirco

^a orat. de cha-
 ritate.

^b in cap. 2. ad
 Galat.

^c homil. 20. ex
 varijs in adas
 sh. locis.

nulli alligatus fuit certæ Ecclesiæ, iuxta Petrum Damiani, ut quasi pennatus agricola totius Ecclesiæ agrum excolens, omnino multis fidelibus, opere: planè verò omnibus animarum curatoribus exemplo prodesset. Vana igitur est hæc successione Pontificum in Romanum S. Pauli Episcopi opatum allegatio, ad bina simul capita corpori Ecclesiæ appingenda.

9 Prætextus tertius sordet aperta hæresi: Non enim ferri à Catholico potest, quod Pontificia S. Petri potestas, dicatur fuisse arctata ad Iudæos, & S. Pauli Apostolatus ad Gentiles. Nam S. Paulus erat prædicator Oecumenicus, à Deo destinatus, ut ubiuis plantaret Ecclesiam, portaretque nomen Christi coram Regibus, & gentibus, & filiis Israël, id quod re ipsa apud utrumque populū præstitit, cum se dedit occasio; tamen ob causam supra assignatam, incubuit præsertim in Gentium conversionem, quia illis exosus non erat: Iudæis autem exosus erat, quia impingebant ei præuaricationem, & apostasiam. Sanctum verò Petrum fuisse Pastorem vniuersalem, & Gentium & Iudæorum, fide certum est, ut latè confirmat Sanderus*. Ouille enim Christi, cui S. Petrus datus est Pastor, & Iudæos, & Gentes comprehendebat, ut ex utrisque vnum ouile, & vnus Pastor fieret: Quod de S. Petro accipiunt graues DD. Igitur sordet aperta hæresi, dicere Romanum Pontificem succedendo vtrique Apostolo, euadere lapidem angularem, in quem Gentes & Hebræi concurrant, quasi si vni ac soli Petro succederet, non esset habiturus iurisdictionem vniuersalem, & rectoricem vtriusque populi potestatem. At è contrario SS. Patres passim celebrant vniuersalem Romani Pontificis potestatem in totam domum Dei, ex eo quod succedat S. Petro, quem proindè agnoscunt irrestricta in utrumque populum præfectura potitum, ut perspicuè sonant Christi verba ad S. Petrum, & cum ei pro-

a lib. 6. de vi-
sib. monarch.
cap. item. 6.

promisit, & cum re ipsa contulit Pontificatum.

10 Stabilitas maior Romani Pontificatus, quæ erat prætextus quartus ad cōcinnandum figmentum, quod exagitamus præfert non tam absurditatem, quam stultitiam aduersarij, qui inter opinabilia & agitabilia vtrinque problemata, reponit S. Petri Romam accessum. At hoc adeò liquidum est, ut ne Calvinus ^a quidem, ausus sit inficiari, hunc esse constantem sensum totius retro antiquitatis, & omnium scriptorum, veterum iuxta ac nouorū. Vnus duntaxat aut alter pauper spiritu, & frontis detritioris; nimirum Vvilhelmus quidam Vvicleffi præceptor, teste Valdensi ^b, & Lutherus iā potus in Colloquijs mensalibus ^c, ac Vldricus Velenus à Roffensi iusta lucubratione castigatus, ausi sunt effutire, S. Petrum nunquam Romæ fuisse, in quo non tam confutatione indigent, quàm elleboro. Est enim obcæcatio mera & vltronea, inficiari rem apud omnes historicos, & Patres testatissimam. Innumeros in eam rem testes producunt Baronius ^d, Bellarminus ^e, & Coccius ^f. Tricas verò ex Chronologia & Scriptura petitas, accuratè expedit Cardinalis Perronius in Antapologetico ^g. Verùm non est quod in his hæreamus; quia nimis stulta, (vt ad Epictetum scribens S. Athanasius rectè dixit) non sunt refellenda, ne alicui videantur potuisse esse credibilia. Quanta ergo aduersarij est sapientia, qui de lutulentis sectariorum, serobibus hauriens, tanquam problema, statuit, S. Petri Romam aduentum, & inde prospicit stabilitiōni Romanæ Sedis, quod si Sanctus Petrus fortè Romæ non fuerit, certus eidem sedi maneat supremus Pontificatus per S. Paulum, ibidem certò moratum atque defunctum. Ain? Atqui tui te Magistri, per quos aduentus S. Petri Romam tibi anceps est, æquè informare potuerunt, de sensu suo deliro, circa S. Paulum, non Romæ, sed Hierosolymis passum. Ita Velenus

^a Insti. c. 6
nu 15.

^b lib 2. doct.
art. 1. c. 7.
^c cap de An-
nichristo.

^d anno 44. c.
45.
^e lib 2. de Pon-
tif.
^f rom. a. lib 7.
art. 5.
^g lib. 1. cap 3.

^h dicto Opusc.

^a c. 1. Script.
Bisam.

nus^b, & scriptorum omnium effrontissimus Balæus^a,
falsò ad id allegans S. Hieronymum atque Lyranum.

¶ 11 Reliquus est prætextus vltimus, quo constitutis
simul duobus capitibus, insinuatum vult aduersarius,
non esse antistitibus vllis, ac ne Pontifici quidem, libe-
rum de rebus Ecclesiæ quicquam decernere, nisi consul-
tis Coëpiscopis: sicut S. Petrus, & Paulus communica-
tis sæpè consilijs, Ecclesiam rexerunt, & conuersioni
populorum ac disseminationi fidei operam nauarunt.
Verùm hinc non infertur biceps Ecclesia; quia facile
fuit SS. Apostolis, ad inuicem conferre de Ecclesiæ pro-
pagatione, etiamsi alter dumtaxat eorum supremo Sa-
cerdotio fungeretur. Neque enim Consiliarij, qui à Re-
gibus adhibentur ad consultationem de regni negotijs,
sunt consortes Regiæ Maiestatis. Nec Cardinales quibus
Pontifex vtitur Consiliarijs, communicans cum eis gra-
uiora quæque Ecclesiæ negotia, sunt ex æquo, cum eo
Pontifices.

Suspecta porrò non nemini visa est hæc insinua-
tio adiunctionis necessariae cæterorum Episcoporum, vt
Pontifex aliquid decernat. An enim vult aduersarius,
Pontificem solum, nihil siue circa fidei definitiones se-
rendas, siue circa grauiora quæque Ecclesiæ negotia sta-
tuere posse, nisi aut ex antèrius constitutis in plenario
Episcoporum Concilio, aut ex recens constitutis in eo
rursus adunato? Ita sanè mentem aduersarij interpreta-
tus est D. Vaurensis Episcopus^b. At certum est non
posse hos freno inijci Romano Pontifici. Non enim
ad eum modum arctari potest in gestione grauium
negotiorum; vt tot seculorum experientia docuit, con-
firmatque Gelasius tota epistola 13. ostendens potuisse
Acacium deponi sola Romani Pontificis autoritate, abs-
que interuentu Synodi. Quoad definitiones autem fi-
dei, tametsi vt Pontifex prudenter se gerat, non debet
alio-

^b scilicet 3. me-
diæ vlt.

aliorum iudicia negligere, imò ea exquirere, & audire est consultissimum; tamen extra dubium esse debet, si Pontifex aliquid ad fidem pertinere pronuntiet, non esse vocandum ad examen, an adhibuerit Consiliarios, eosque idoneos. Multo minùs necesse est cogi in eã rem Concilium Oecumenicum: cū videamus decreta Conciliorum Africanorum & Arausicensium de diuina gratia, haberi certa ex fide, quia à Pontifice suggesta sunt, aut confirmata, etiamsi nullum Concilium Oecumenicum fuit ad ea statuenda conuocatum.

12 Sic dissectis varijs prætextibus, retegenda sunt mysteria; & quid hæc captatio auctioris maiestatis Ecclesiæ Romanæ, ex duplici eius supremo capite reuera occulat, aperiendum. In adytis ergo nouitiæ Theologiæ, & Cabala qua Satan Catholicismi euerfionem subdolè ab annis aliquot machinatur, per suffossionem fundamenti Ecclesiæ, varia latent mysteria, quæ subinde in apertum educuntur. Notum est quo Decumani à paucis annis in exemptiones ab Ordinarijs intumuerint; quot in priuilegia excipiendi fidelium confessiones, eisque Eucharistiam præbendi, cum sumptio ex nullo præcepto est necessaria; quot in laxationem præcepti de audiendo festis diebus sacro in Paroecia. Nam hæc omnia, in ijs quæ dixi mysterijs, numerantur. Sed illud est primarium; nulli, ita planè nulli, in Ecclesia ius esse in alterius territorium; & vnumquemque Episcopum, in Dioecesi sua esse Pontificem supremum. Id enim nouæ Theologiæ præfessores, non obscure, sed apertè, & absque ambagibus enuntiant: Nec nunc primū ea vox auditur. Disertè enim Gerſo², viguisse suo tempore apud nōnullos hunc errorem, sic affirmat & damnat. [Sunt qui dicunt, quemlibet in sua Dioecesi esse Papam supremum.]

a lect. 3. de vñ
in spiris.

13 Hoc vt stabiliant, mangones huius placiti, accō-
mo-

acap. 3

b tract. i. de
fide disp. 10.
sect. 1. nu. 4.
c 10. 2. lib. 3.
c. 30. q. 13.

in ch. p. Bol.
Anglas

modant ad hoc institutum, principium apud Theologos satis receptum, quod Episcopi succedant Apostolis id quod habet Concilium Florentinum in Armenorum instructione, & Concilium Tridentinum sess. 23. habeturque etiam ex D. Augustino ad illud Psalmi 44. *pro patribus tuis nati sunt tibi filij*. Agnoscunt eam Episcoporum ad Apostolos successionem, Alensis, D. Thomas, Richardus, Paludanus, quos signant Suarez^b, & Azor^c, sed ita eam exponunt, ut non possit excerui, quod fabri Ecclesie bicipitis propositum habent. Nimirum isti, supposito quod Apostolis succedant Episcopi, Apostoli autem S. Petro sint æquiparandi, (ut etiam supponunt) colligunt inde, omnium Episcoporum, cuiusque in sua Dicecesi, æquiparationem cum Romano Pontifice. Verum quia non ignorant, quo loco sit apud Catholicos ea aliorum Apostolorum æquiparatio cum Petro, solis Hæreticis V. Vicleffo imprimis, Lutero, atque Caluino probata, opportunum visum est non dogmatis fabri, pro Episcoporum omnium ad Patrum euectione sollicitis, tacita ad tempus cæterorum Apostolorum æquiparatione cum Petro, vrgere solius S. Pauli cum eo paritatem; quia paulo plus verisimilitudinis se offert pro ea B. Pauli æquiparatione cum S. Petro, ob cooperationem eius in cultura Ecclesie Romanæ, & insignes prærogativas quibus collucet: ita ut ob eas, non semel S. Petro nihilo inferior pronuntietur à Patribus. Id si B. Paulo pacificè vindicauerint, non dubitarunt quin ad cæteros Apostolos facile diffundenda esset eadem æquiparatio cum Petro, ex qua Petri temporis nostri, & aliorum Episcoporum cæteris Apostolis succedentium æquiparatio consequeretur. Nec enim difficile tunc erit, aliorum Apostolorum merita extollere, etiã supra S. Paulum; qui blasphemus aliquando, & persecutor, ac peccatorum primus audiuit, venitque ad vineam

Do-

Domini hora vndecima. Itaque si hæc rimula pateat ad suffodiendam Pontificiam S. Petri potestatem, nullo negotio pertingetur, ad optatam aliorum item Apostolorum æquiparationem cum S. Petro. Ea verò improvidè data, cæterorum quorumvis Episcoporum, qui Apostolis succedunt, æquiparatio cum Romano Pontifice, qui S. Petro succedit, inferetur vt explorata.

14 En quibus artibus, specie amplificandæ maiestatis Romanæ Ecclesiæ, in suffossionem eius incumbitur. Nec refert, quod nunc ista omnia non ingerantur. Quod inquam passim ab omnibus huius Cabalæ mystis, non dicatur omnes Apostolos esse S. Petro æquales; & omnes Antistites in actu primo quo ad iurisdictionem æquare Romanum Pontificem, ac saltem in actu secundo id ipsum posse quemlibet Episcopum in sua Diocesi; quod potest Pontifex in vniuersa Ecclesia: Quod aliter dicitur, vnumquemque Episcopum, domi suæ, & in territorio suo, Papani esse. Hæc inquam nunc prebuit etiã verbo tenus negari, non refert. Nam facile est iacto fundamento prædicto, superstruere reliquam ædificij molem. Nec difficile quod nunc negatur, postea affirmabitur per solemnem erroneis in cõstantiam in dogmatibus, à D. Irenæo pridem annotatam. Sicut ergo ^{lib. 3. c. 20.} consilium huiusmodi ex quo biceps Ecclesia est excogitata, profanum manifestè est, ac schismaticum, omni- que Catholico auersandum; quia tendit ad anarchiam, & ad euerisionem vnitatis Ecclesiæ; ita bicipitis Ecclesiæ monstrositas, quæ est profanitatis illius fundamentum, meritissimò est explodenda.

